

enam saada ja läksid nukra meelega koju. Naad ei põleks aasta pärast koguniste mitte tulnud, kui mitte see kartus, et ehk suurest warandusest fell' kombel võiks ilma jääda, neid ep oleks sunnitud testamendi järäle tegema. Aga seda pahandust, kui aasta pärast keegi muu kõik saaks ja ahne pässi lootus tühja lähaks, see oli ju veel suurem pahandus, kui esimene. Ometigi — saab näha, mis tuleb.

Kõige õnnelikum oli Olga, kes tuhat rubla oli saanud oma hinna ja soovivi täitmiseks muusika õppimise pärast. Tema emal oli ühtepuhku waesusega sõdimist olnud; aga et naad küll rikka herra Sorelli sugulased olid, ei tahtnud naad ometi selle palwele minna, kui kitsik käes oli, waid Neäripäewa rikkad kingitused tema käest olid see ainus abi, mis neid aitas mõnda hädalist tarwidust eneselle muretsema. Kord oli Olga herra Sorellile ettelaulnud, kes tema kena, painutawat healt imeks pani ja tütarlaps oli seal juures nagu kogematta öelnud, kui wäga õnnelik ta oleks, kui oma andi koolituse teel võiks põhjani harjutada, et selle abiga emale elu ülespidamist teenida. Rikka sõbral oli see meele jäänud ja ta oli Olga suureks rõemiks ja tänuliku meele suurenduseks tema kõige armsamat soovivi täitnud. Aga mitte ükski siis ei olnud Olga

rõemus, kui talle see armas kuulutus tuli, ei — igakord, kui ta jälle mõne kümnekond rubla wõttis uue laulu-kursuse tasumiseks, oli ta süda täis rõemu ja kiitust ja seesamma lugu oli kaa pärast kui ennegi.

Kas wõib siis imeks panna, kui ta järgmise pühapäewal ühe kena leinu-pärja ostis ja furnu-aja peale läks, furnud herra Sorelli haua peal oma Sfameiet lugema. Aga oli ta sinna jõudnud, ei tahtnud ta nimetud saksa matmise paika leidagi. Ta läks hauakaewaja juure; see wiis teda ühte kohta, kus wärste haud oli, aga nii lohakil, nagu ta siis oli olnud, kui puusjark sisse oli pandud ja mulda peale aetud — ei kalnu-küngast, ei risti, ei kõige wähamast kohendamisest mitte märkugi. Olga ei tahtnud uskudagi, et see selle rikka herra Sorelli haud olla.

Hauakaewaja aga tõendas seda kindlasti ja neiu küsimise peale, kas siis kedagit kasku ei olla antud sellepoolest, wastas mees: „Ei, mitte sugugi!“

Olga süda walutas sees. Wõi see mees, kes eluaega tõest teisi on piisidnud rõemustada, see peab nüüd nii alwal kombel siin paikast maetud olema. Silmad wett täis tõttas ta selle adwokati juure, kelle käes herra Sorelli testamendi toimetus oli, ja küsis selle käest, kas midagit tema